

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2005 r. o sygn. akt SDI 19/05

Teza: W postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym wobec adwokata, odnośnie prawidłowego usprawiedliwienia nieobecności obwinionego na rozprawie odwoławczej z powodu choroby stosuje się odpowiednio przepisy KPK, tj. art. 117 § 2a k.p.k.

„Zgodnie z § 1 pkt 3 rozporządzenia z dnia 23 lipca 1998 r. w postępowaniach prowadzonych na jego podstawie, w zakresie nieuregulowanym, stosuje się odpowiednio przepisy k.p.k. W § 22 pkt 5 tego rozporządzenia bliżej nie sprecyzowano sposobów usprawiedliwiania nieobecności obwinionego na rozprawach. W zakresie zatem usprawiedliwiania nieobecności z powodu choroby, konieczne jest sięgnięcie po regulację przewidzianą w art. 117 § 2a k.p.k. Przewiduje on wymóg przedstawienia zaświadczenia wystawionego przez "uprawnionego lekarza", a więc zaświadczenia szczegółowo określonego w wydanym na podstawie delegacji przewidzianej w art. 117 § 4 k.p.k. rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 czerwca 2003 r. (Dz. U. Nr 110, poz. 1049). Tymczasem zaświadczenie lekarskie, którego oryginał obwiniona przedstawiła dopiero przed rozprawą kasacyjną, bezsprzecznie nie spełnia wymagań określonych wskazanym rozporządzeniem. Pomijając już to, że na przedłożonym zaświadczeniu wskazano, iż "chory może chodzić", stwierdzić trzeba, że nie zostało wystawione przez lekarzy wskazanych w § 2 tego rozporządzenia. Nadto wystąpiła jeszcze jedna, wcale nie mniejszej wagi, okoliczność. Otóż nadesłana przez obwinioną tuż przed rozprawą odwoławczą kopia zaświadczenia, była w przeważającej mierze nieczytelna, co zostało szczegółowo opisane w protokole rozprawy. Wyższy Sąd Dyscyplinarny z nadesłanej kopii mógł jedynie odczytać personalia obwinionej, daty 16 i 20 kwietnia 2005 r. oraz fragment pieczęci nagłówkowej szpitala.”